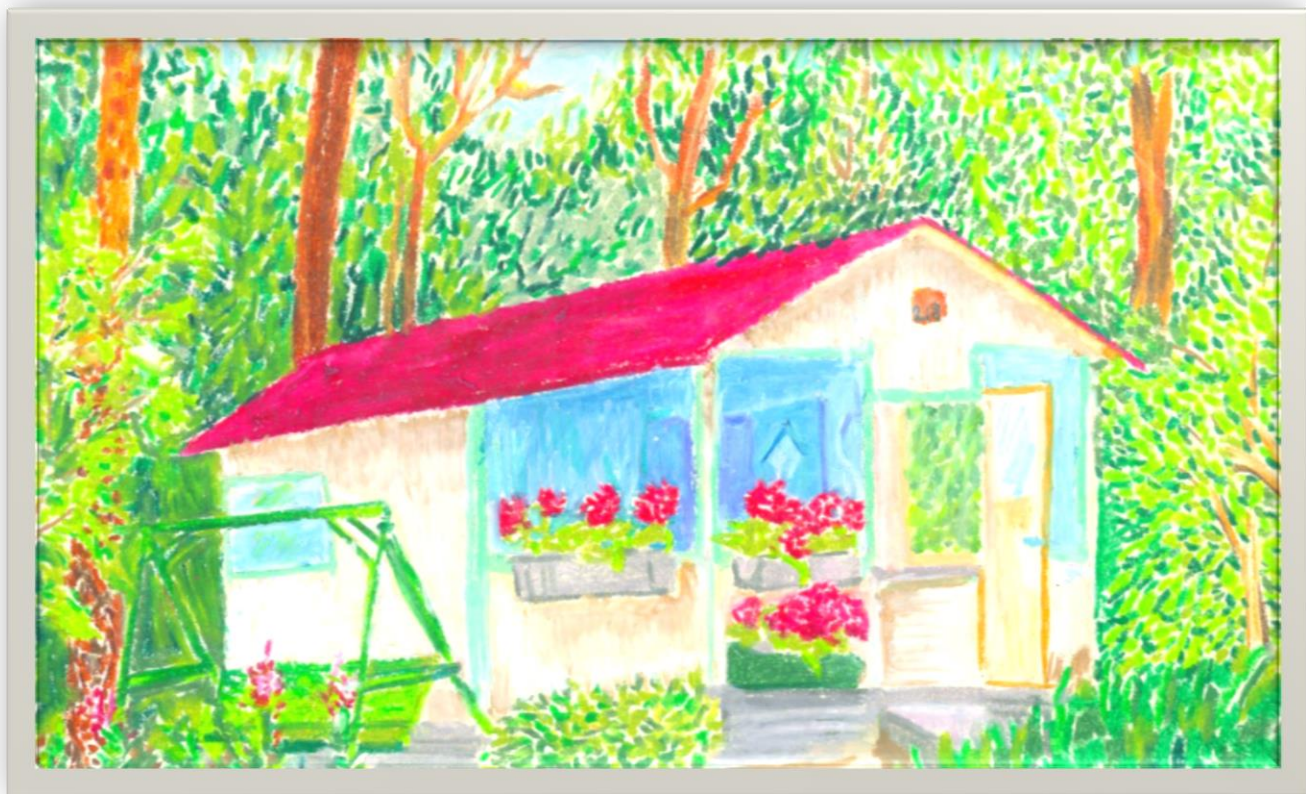

VARSAARI

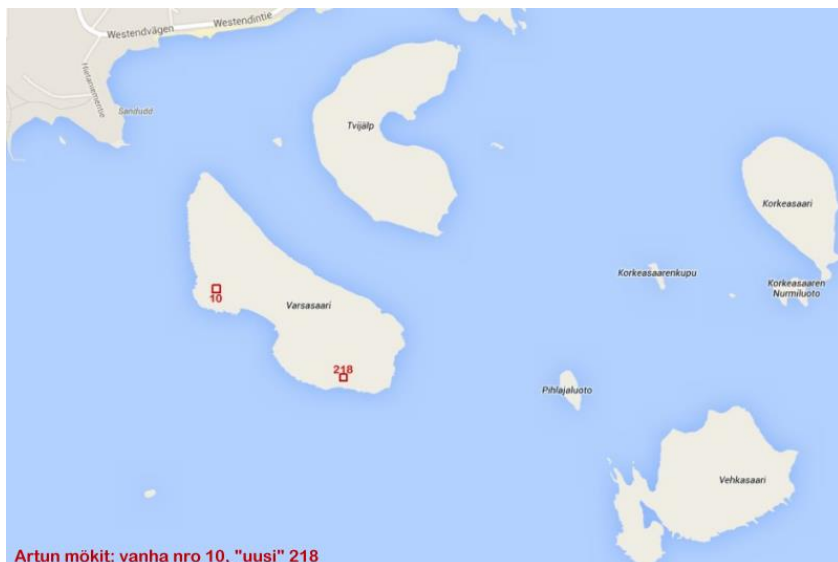
Teksti on julkaistu alunperin 1992 Nesteen RadioAmatöörien kerholehdessä.

Nimittäin, kun amatöörijutut oli läpikoluttu ja kaluttu, siirryin omiin muistelmiini lehden täytteeksi ja tämä on eräs niistä pikku jutuista; ei parhaimmasta päästä ;-)

Muokkasin alkuperäisen Commodore C64-WizaWrite-tekstin WordPerfect-kirjoitelmaksi jo vuosia sitten ja sitten MS-Word-dokumentiksi ja nyt html-versioksi lisäen kuvia Arttu-sedän "loppumattomasta" kuvavarastosta.

2019: ..ja takaisin MS-Word365.docx sta .pdf:ksi...

Olen kovin usein miettinyt näitä nostalgisia 60-luvun kesiä kasvaessani nuoreksi mieheksi saaden miehen mallin Arttu-sedältä. Nämä kuvat vielä sykhdyttävät mieltäni kesänlämpimin ailauduksin... Mutta nuoruutta emme saa takaisin..

Artun mökit: vanha nro 10, "uusi" 218

Varsaari. Se näkyy Hesän puhelinluettelon karttasivuilla vasemmalla alhaalla. Kooltaan n. 1,5 ha. Saari on Helsingistä noin 7..8 km päässä, mutta maanteitse, varsinkin ennen kuin Länsiväylä oikei suoraan Lauttasaaresta länteen, matkaa oli 20 km ennen kuin päästiin Westendiin jonka edustalla noin 600...700 metrin päässä oli Varsasaaren pohjoinen kärki. Sitä sanottiin Vahdin kärjeksi koska siinä on Saaren vartijan pikku talo. Parhaimmillaan ~5 m² mökkejä oli yli 250 tuolla saarella.

Artturi oli 'Saarelainen' jo hamasta 30-luvun alusta. Kaverinsa Ossin kanssa heillä oli aluksi yhteinen pahvimökki.

Varsasaari oli tietääkseni saanut nimensä siitä, että sinne jätettiin laiduntamaan kesän yli varsoja, jotka olivat liian pieniä työhevosiiksi, mutta eivät olleet enää emän tarpeessa. Siitä tuli Helsingin työläisten vapaa-ajan vietto- ja virkistätymisalue muiden alueiden muassa. 30-luvulla sai sieltä varata oman paikkansa ja teltan vaihtoehtona laittaa lavan ja sille pahvista seinät ja katon. Mutta tämä telttaa verrattomasti parempi asumismuoto oli korjattava talveksi pois. Ja yleensäkin 'mökin' muoto, koko ja materiaali oli kovin säännelty.

Aikaa kului ja pitemmälle ehdittäessä sai mökin jo jättää pystyyn talven yli, eli se voi olla huomattavasti paremmin valmistettu kun sen ei tarvinnut olla kokoonpantava tai muuten purettava.

Mutta nykyäänkin Saaren käyttö perustuu myös siihen, että Saarella on telttailu- ja oleskeluoikeus. Osa porukasta onkin vuosikymmeniä asustanut sitkeästi omilla telttapaikoilla joka ainut kesä siellä ison hiekkarannan seutuvilla.

Vähän kerrassaan säännöt muuttuivat.

Mökin suurimpia mittoja lavennettiin. Vaatimus pahvista rakennusmateriaalina väistyi, Ikkunoita sai olla joka seinällä, rakenne muuttui kunnolliseksi puun yleistettyä 'uusien' mökkien materiaalina.

Sitten sai tehdä oven eteen pikkuisen kuistin; puolitoista metriä pituutta, leveyttä mökin verran. Mutta ehdottomasti ilman kattoa.

Oli siinä kivaa kesäpäivinä juoda kahvia pihalla. Monetkin pikku pihat kukoistivat pelakuuta, tulppaania, monen moista kaunokasvia. Työmäärä olikin huomattava, sillä oikeastaan kaikki oli tuotava kaupungista. Yksityisautoja ei työläisillä ollut; kaikki oli tuotava joko Westendin Linjan bussissa, tai KAIKU II:lla, eli 'moottorilla'.

Ilman omaa venettä oli saareen pääsy hankalaa. Tietysti tuttuja oli harva se kerta tulossa bussilla. Niiden mukana aina sentään yksi pääsi siinä sivussa saareen.

Varsasari 1955 päälaituri - Eddi Ali Siiri ja M/S KAIKU II

VIISIKYMMENLUVULLA

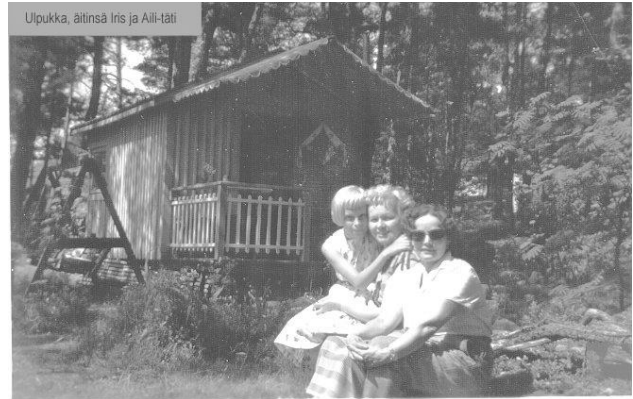
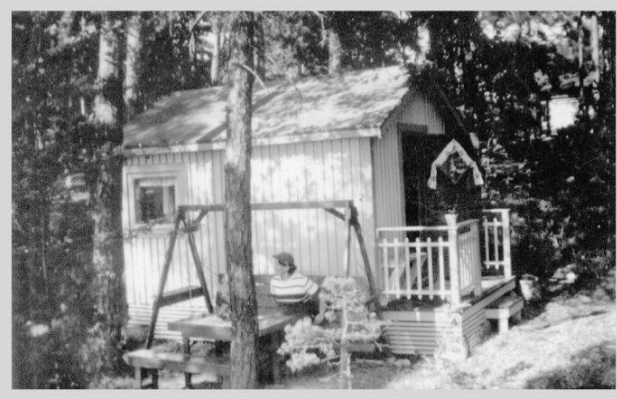
Viisikymmenluvulla Helsingin edustan saariin kulki 'moottori', vuoromoottorivene "KAIKU II" joka poikkesi myös Varsasaaren päälaiturissa. Sillä oli helppo päästä suoraan Hietalahden satamasta Varsasaareen. Mutta sitten kai 60-luvulla alkoi olla enemmän bussivuoroja ja joillain ihan oma auto jolla pääsi halutessaan Westendin rantaan ja siellä sai pitää soutuvenettä jolla sitten taas pääsi yli koska halusi. KAIKU II lopetti kai kuusikymmenluvun puolivälissä.

Kerkesin vielä olla äitini kanssa tässä KAIKU II:ssa kun se oli kerrankin menossa Hietalahteen. Satama-alueen suussa sitten moottori sammuhi ja Kippari raapi päälakeaan mutta hermostui sitten kun leppeä kesätuuli painoi melkein täyttä vuoromoottoria kohti Alkon tehtaiden rantakivikko!

Äitinkin oli hiukan levoton kuten mutkin matkustajat..

Sitten ankaran viittilöinnin jälkeen joku 'ystävällinen' kanssaveneilijä tarjosi köydenpäättä ja pääsimme siten Hietalahteen kuivin jaloin.

Oli sitten kuulemma loppunut bensiini (petroli?) tuosta kuljettimesta!

Eräänä kesänä ukkospuuska väänsi toisen tukiputken luokille ja kun sitten suoja kävi tarpeettomaksi varsinaisen katon laittamisen myötä; ajelehti tuo iso vihreä, piparkakkureunainen kangas jonka Arttu omakohtaisesti oli ommellut piparkakkureunoineen pävineen, pitkään Mökin 'varatarvekalustossa'.

Kuistin seinämien oli oltava harvaa puurimaa tai vastaavaa ilmavaa materiaalia.

Tuulisen etelärannan asukkaat halusivat välttämättä jonkin suojan jatkuvasti mereltä puhaltavan viiman taltuttamiseksi. Neuvottelut toivat kummajaisena muovikalvon jonka läpinäkyvänä sai virittää yhteen pätyyn, tuulenpuolelle rapsahtevaksi ja ropisevaksi purjeeksi joka sai kellastuttuaan maiseman surrealistisen vääristyneeksi.

Myöhemminä vuosina päälaiturissa kävi kauppa-moottori, kauppa-auton vastine. Se oli samanlainen katettu pitkähkö vene jonka katolla oli valtavat kasat täysiä ja tyhjiä III-kaljakoppia...

Sitten aikansa saaritoimikunnassa neuvoteltua saatiin lupa laittaa markiisikangas kuistin ylle.

Nyt tuli keltaisia, vihreitä, sinisiä ja punaisiakin kangasneliöitä raidoilla ja ilman elävöittämään saaren mäntyistä kalliomaisemaa. Meillä se kartiini oli miellyttävän vihreä luoden hämyisän varjon kuistille.

Ja aina välillä maksimimittoja tarkistettiin, onneksi ulospäin.

Sitten kuistit katettiin oikealla puukatolla, tästä toimenpiteestä kätevä setäni Artturi sai muutamaksi vuodeksi keikkahommia. Varsinkin niiden 'ikäneitojen' piirissä joiden sukukuntaan ei kuulunut reippaita puuseppiä.

"Kyllä Myylperin Artturi auttaa.."

Itsekin olin kerran eräällä tällaisella kattokeikalla mukana. Mökki oli lähellä isoa laituria, aikamoisessa lepikossa Twijelp:in saarta vastapäätä. Kumitossuilla pysyi hyvin hiekoitetulla kattohuovalla ja nestekaasutoho humisi saumoja tiivistettäessä.

Siinä lepikossa ajattelin kuinka hyvällä paikalla meidän mökki oli eteläkärjessä, ei hyttysiä juuri koskaan ja mitkä näköalat!

Vihdoin itseisarvoisten sääntöjen kuristusote alkoi olla hellittämässä. On tietysti luonnollista, että joitain määreitä on olemassa mutta ne ovat nyttemmin aika väljät. Taitaa maksimikoko olla ainoa 'vahva' määre enää. Käsittääkseni mitat ovat 2,5 x 4,5 metriä... Siitä saa kohtuullisen yöpymispaikan muutamalle hengelle. Eikä enää juuri löydy niitä suurperheitä, joita ennen - suurien ikäluokkien aikaan - tapasi. Ja saaressahan ollaan ulkona. Ainakin suurimman osan ajasta; juurikaan säätilasta välittämättä.

Mökkien kehitys johti sitten 'luonnollista' tietä eteenpäin, vihdoin saatiin laittaa kuistille kunnan ikkunat ja tietysti ovikin.

Jälleen Artturia tarvittiin.

Jostain syystä 70-luvun lopulla oli ilmassa kireyttä. Helsingin Ulkoilulautakunta jonka alainen myös Varsasaaren Ulkoilualue on, halusi 'hävittää' nuo mökit koko saaresta.

Suora käsky häipyä olisi ollut liian törkeä, mutta aina voi muuttaa sääntöjä: asetettiin myyntirajoituksia ja veloitettiin mökinpitäjän hankkivan muut ehdot täyttävän sukulaisen tilalleen jos ei enää aikonut mökkeillä Varsasaarella.

Tätä kiusaa kesti aikansa kunnes Saaritoimikunta sai väsytysoiton. (Vai vaalikko muuttivat ehkä ulkoilulautakunnan henkilöitä?)

Nyt mökkejä on jälleen lupa myydä entiset ehdot täyttävälle Suur-Helsingissä asuville henkilöille.

EDDI

Itse kävin äidin kanssa ensimmäisiä kertoja Varsasaarella 1952. Se on uljas kesänviettopaikka, merellinen. Näkyihän etelärannasta useissa kohdissa saarten välistä taivaanranta avomerelle.

Ukonilma oli mahtava kokemus tuolla saarella. Harvoin se tuli 'kohdalle' mutta sitten kun se nousi mereltä, niin näytelmä oli mahtava ja pelottava.

Kerran Arttu-setä näytti ison hiekkarannan lähellä erään puun johon edellisellä viikolla oli salama iskenyt: tummanharmaan jyhkeän kuusen kiersi kalpean valkoinen ura kiertyen spiraalina usean kerran rungon ympäri. Puun silppua oli kaukana kanervikossa.

Pamahdus oli ollut hirveä; mökki hypähtänyt ja ikkunat sekä astiat olivat kilisseet ja helisseet ja jyrinästä ei loppua ollut tulla.

Vähän kerrassaan opin Artun ja saarelaisten puheista saarien nimet.

Tvihjälp kuten kartassa sanotaan.
 Vehkasaari kaupungin suunnalla.
 Käärmesaaret niiden takana.
 Ådholmen kaukana merellä.
 Armeijan Miessaari leveänä edessä.

Ja oikealla, lännessä Sommarön; Suvisaariston lukuisat isot ja pienet saaret ja luodot joille kesäisin tehtiin moottoriveneretkiä.

Kaukana merellä olivat Käärmesaaret.

Siitä on hyvin kauan kun kävimme Artturin, Ailin ja äitini kanssa niillä saarilla. Tietysti ne olivat saaneet nimensä vakituisista asukkaistaan. Emme uskaltaneet mennä juuri rantakiviä kauemmas. Keitimme priimuksella kahvit ja nautimme oikein retkilounaan ja paistattelimme päivää sydämen kyllyydestä kuumilla kallioilla kyisten käärmeitten kera!

Artturi oli lainannut oikein perämoottorin Käärmesaaren retkeä varten. Sehän olisi ollut hirveän kaukana soudettavaksi neljän hengen kuormalla. Ja tuo prutku tempuili sitten kun takaisin piti lähteä ja Arttu oli kártyynen, naiset hermostuneita, - miten meidän nyt käy? - itse kai olin kiinnostuneen ihmeissäni mutta en hetkeäkään epäillyt, etteikö Artturi saisi sitä kuntoon. Aikansa rassaamisen ja vetämisten vuoroteltua se peltipönttö yskäsi ja alkoi pöristä ihan kuin ei mitään. Äitini veti aivot sisään ja paluumatka alkoi joutua.

Ostaessaan sitten 50-luvun lopussa uuden vaaleaksi lakatun kuusipuusta valmistetun soutuveneen, rahat riittivät myöhemmin sellaiseen käytettyyn **ELTO**-perämoottoriin, joka oli amerikkalainen!

Artturi oli niitä miehiä jotka tekivät mitä halusivat, muut mitä osasivat. Hän purki, kunnosti huolsi ja sääti sen moottorin ensimmäisenä talvena ja se kävi sitten kuin 'kone' toistakymmentä vuotta Artun käytössä.

Kesti pitkään ennenkuin hän uskalsi alkaa edes opettaa minua käyttämään sitä hänen valvonnassaan. Ensin sain istua takatuhdolla hänen vieressään ja pitää kättä ohjauskahvassa joka tärisi aika lailla. Vähän kerrassaan opin pitämään veneen suunnassa. Ja Arttu huusi korvaani ohjeita sekä moottorin käynnistä, veneestä, että

Aili & Arthur Mühler, Varsaari & Twijelp: uusi vene 1956

Varsasaaren lähistön väylistä. Hän oli jo silloin huonokuuloinen kaivaen yhtenäen vahaa korvistaan. Mutta vielä tänään tunnen Ukkokiven ja Akkakiven sijainnin lähestyttäessä eteläkärjen väylää kivikkoiseen rantaan.

Ja mitkä saaret piti olla linjassa, mistä voi mennä aivan läheltä rantaa ja missä oli oikein pohjaton syväne Twijelpin vieressä.

Sinne kerran hukutimme vanhat mökin savupiippuina olleet peltitorvet. Sain itse heittää ne veneen laidan yli. Kun oikein sujautti ne etuviistoon niin putket 'kiitivät' pitkään veden alla aivan veneen vierellä kuin oikeat torpeedot!

Eräänä kesänä eräs komeahko moottorivene kiiti Saaren eteläkärjen ohi kovin rannan läheltä.

Saarelaiset viittoilivat veneen kipparille: "AJA HITOSSA KAUEMPAA!!" Mutta veneväki luuli, että vilkuttimme heille kun heillä oli niin hieno venekin! Kunnes Ukkokiveen kolahti pahasti! Vene hypähti ja vilkuttajat kaatuivat, moottori ulvahti hurjasti ja vene jäi ajelehtimaan kärjen eteen Saarelaiten katsoessa miten kävi?

Aikansa touhuttuaan vene linkutti toisella moottorillaan takaisin, toinen puoliperämoottorin riki oli revennyt irti ja vettä tuli moottorikoppaan. Mutteivät sentään vajonneet pohjaan!

U=Ukkokivi A=Akkakivi

Niin. Se **ELTO** oli samean oranssi väriltään, mukelon pyöreä malliltaan, eikä siinä ollut vaihteita ja kaasukin oli kopan etureunan alta pilkottava vipu jossa oli hopeanvärinen pyöreä nuppi. Ja se pörisi aika tavalla, mutta sehän ei huonokuuloista setää pahasti haitannut.

Olin kyllä hieman kateellinen niille jotka saivat ajella 5 hv Evinrude'illa ja Johnstoneilla. Niissä oli oikein vaihteet ja kaksi sylinteriä ja kaikki... Taisivat ensimmäiset mustat Mercury'tkin tulla niitä aikoja...

Arttu pahus se vaan kehui Sea Gull'eja! 'Ilossa' (3 hv) oli oikein nelilapainen potkurikin!

Ja phyh! totesin itsekseni.

Artulla oli tapa vihellellä joitain 30-, 40- ja 50-luvun suosikkikappaleita. Ja viheltelikin vallan tyylikkäästi. Hiljaa itsekseen ajatuksissaan puuhatessaan sävelmät 'ajelehtivat' mielteiden mukaan.

Savukkeitakin tuo keuhkotautinen poltteli ahkeraan ja Saarella tavaranmerkiksi tuli maissikoppainen piippu jota tupsauteltiin vähän joka paikassa. Siihen aikaan tupakoitsijoita ei häädetty ulos savuttelemaan.

Mutta olipa Artturilla sitten sitkeä kestohinkuuskä. Joka kuului mökistäkin yön hiljaisuudessa melkein vessoille saakka - toista sataa metriä! Ja voitti kirkkaasti sen **ELTO**n pörinän!

Anekdootti:

Isäni oli tupakoinut itsensä hengiltä kuollen ollessani 3-vuotias. Kurkunpään syöpä ja sitten sydänkohtaus...

Ja Arttu-setä vaikutti olevan menossa samaa tietä. En uskaltanut suoraan sanoa mutta yritin herättää huomiota oikein poikamaisilla tempuilla. Laitoin Arttu-sedän tupakoihin silloin tällöin tulitikun 'materiaa' tupakan sekaan. Se sähähti komeasti hehkun sitten sytyttämänä. Arttu-setä oli vihainen ja ärtynyt.

Minulla oli nallipistooli. Johon kävi punerva nallinauha: pieni ruutipallukka toisensa jälkeen rullanauhassa.

Leikkasin yhden (1) nallin nauhasta ja purin tupakkaa jonkin matkaa. Nalli pohjalle kyljittäin (ettei häirinnyt imaisemista) ja rikkimateriaa päälle. Tupakan purut päälle... Ja takaisin koteloon...

Meni vuosikymmeniä !

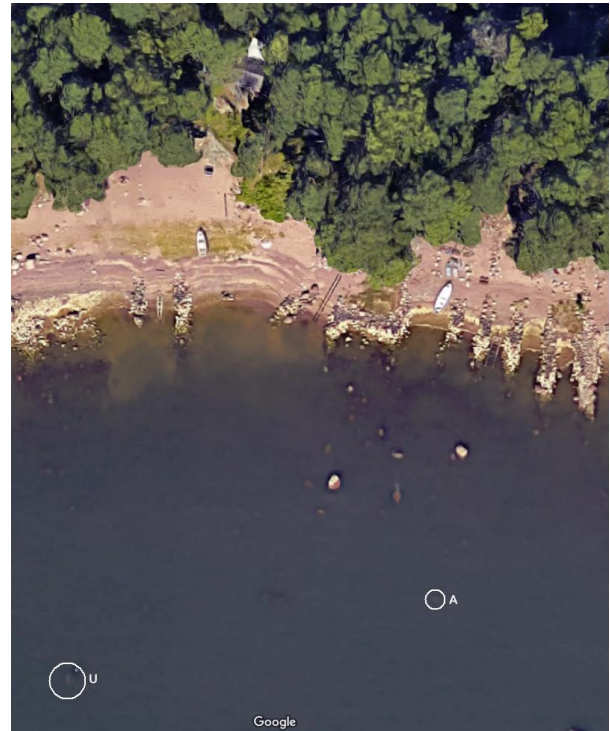
Aili-tädin ollessa jo viimeisellä matkallaan Malmin Sairaalassa hän kertoi pahoillaan minun tempustani:

"Arttu sytytti yöllä (kuten nikotinistin tapana oli) tupakan kotonaan Kalevankadun varrella.

Hirveä sähköhdys ja kimakka paukahdus yön pimeydessä – kuin 30-luvun elokuvien paukkusikaari – räikeä välähdys nenän edessä porot lentäen ympäri makuuhuonetta - he olivat pelästyneet hysteerisesti....."

Aili oli edelleen n. 20 vuotta jälkeen pahastunut tempustani.

Taisi olla ainoa kerta kun Aili-tätini torui minua.....

Arttu kun oli lisäksi vielä innokas valokuvaaja. Viisi- ja kuusikymmenlukuilla se oli vallan erikoista. Ja Artturi kun sairaseläkkeellä oli, myös pennoset olivat tiukalla. Siksi lie hän kuvasi paljon dialle sillä jo siihen aikaan se tuli halvemmaksikin.

Eikä niitä dioja paljon siihen aikaan muilla ollut.

Mutta entäs'sitten kun etelän matkan diat olivat valmiina näytettäväksi mutta kas Varsaasaassa ei ollut 220-V sähköä, eikä muutakaan elektrisiteettiä?

Eipä Arttu jäänyt toimeettomaksi vaan järjesti elokuun hämärässä dia-illan. Kas näin: käsikäyttöisestä diaheittimestä vaihdettiin 220 V-lamppu 6-volttiseksi. Sitten iso sadevesiämpäri seinän viereen ja melkein täyteen merivettä. Ja se ELTO pönttöön! Sähköjohdot puolasta mökkiin ja porukka paikalleen. Reipas nykäys kahvasta ja siellä pihalla "generaattori" pörisi ja pulisi vettä kieputtaen tynnyrissä ja diakuvat vaan valkealle lakanalle pitkin seiniä. Voilâ! Ja Aili-täti keitteli kaasulla kahvia täydelle katsomolle.

Yrjölöiden mökki oli ylempänä kalliolla. Sieltä oli mahtava näköala etelään avomerelle. Pappa laitteli mökkiään, pyöreä ja vatsakas kun oli. Arttu paheksui kun tällä oli ensimmäisiä petromax'eja, se kun ei oikein sopinut kun mökin joka ikkunasta loimotti räikeä sinervän valkea valo. Meillä oli vain öljylamput tuikkimassa. Kodikkaasti.

Ja Yrjölöiden poika sai luvan rakentaa oman mökkinsä aivan papan mökin viereen. Sääntöjen määräämää lähemmäksi. Ja mökistä tuli 'liian' komea. Pyöröhirttä. Yhtenäinen seinä jossa ei ollut jatkoa kuistin kohdalla, ei edes katossa. Ja niitä mittojakin oli tulkittu. Ne maksimitat oli mitattu sisäpuolelta!

Siitä on kauan kun muistan olleeni Artturin kanssa Yrjölöillä kahvilla.

Lähin naapuri oli Sarvalat. Niku oli mukava veikko, vaimonsa ei oikein soveltunut Saaren elämän

Niku & Lempi

Pojat: Ari ja Heikki, oikealla Seija Myllys os. Karpiomaa 50-luvun laulajatähti

primitiivisyyteen. Poika oli tietysti nuorena paljon saassa, mutta sitten 14....20-vuotiaana häntä tuskin näkyi lainkaan.

Mutta veri vetää... Hänen löydettyä oman vakituksensa, oli Heikki sitten useinkin tyttöineen yötä mökissä. Ja Saarelaisuus jatkui perinteisesti.

Niin. Meillä oli öljylamput. Vihreäkupuinen riippui kuistin katosta, kirkkaslasinen oli sisällä pöydällä. Niiden kanssa piti olla varsin varovainen. Luonnollisesti kynttilöitä käytettiin lisäksi sitten syysämärissä .

Alkuaikoina keittelimme ruoat, perunat kahvit kuumina kesäpäivinä petruskalla; petroolikeittimellä johon piti pumpata painetta. Olin silloin niin pieni, etten saanut niihin koskea. Keitin suhisi erikoisesti ja sytyttäminen oli varsinainen toimitus hulmuavine liekkeineen. Vuosia myöhemmin alkoi nestekaasu syrjäyttää muita keittomenetelmiä. Ja tulihan 'meidänkin' mökkiin sitten oikein kaksiliekinen kaasuhella.

Eihän se kaasu ollut aivan vaaraton sillä jos rengistä pääsi tulemaan isäntä, niin huonosti siinä kävi.

70-luvulla vaimoni kanssa käydessä meille esitettiin

musta nokinen ja hiiltynyt neliö joka oli ollut mökki. Siinä oli mies palanut mukana kuoliaaksi vanhan kaasuletkun vuodettua ja saatuaan sitten tulta.

Arttu oli kalamies. Ihme, ettei se tauti minuun tarttunut kun valokuvaus ja 'radiokuume' tarttui.

Olin kuitenkin soutumiehenä monasti kun verkkoja laskettiin ja nostettiin. Artturi sitten perkasi ja laitteli milloin mitäkään ahvenkeittoa tai paistettua siikaa. Eikä kiiskikeittokaan ihan vieras ollut!

Paljon makkaraa meni kesäisin; Artturi ei pelännyt ruoanlaittoa. Oli monenlaista keittoa ja pataa valmiina kun Aili kiirehti Westendin bussilta työpäivän jälkeen Saareen.

En tosin ollut paikalla kun Artturi laittoi lihakeittoa.. Aililta meni ruoka väärään kurkkuun kun keitosta katsoi sian silmä vastaan!

Setäni esitteli minulle jo pienenä Kalevankadun vieressä olevaa Wärtsilän Hietalahden telakkaa käydessämme kävelyllä sunnuntai-aamuina.

Hänkin oli ollut siellä töissä ennen sotia.

Levyhallissa "uloslöjänä".

Kun laivasta oli piirustuksien sinikopiot, niin ne levitettiin hallin vintille lattiassa olevan aukon päälle ja kattoon sytytettiin voimakas valonheitin joka heijasti sitten alakertaan levyhalliin sen sinikopion kuvan aihion päälle huimasti suurennettuna ja sen mukaan hitsipillillä poltettiin laivassa tarvittava kylkilevy oikean muotoisena 'irti' teräslevystä ja sitten valssaamoon jotta sen sai kaartumaan oikean muotoisena kylkikaarien ylle.

Arttu oli ollut sodassa Syvärillä ja korsussa oli kevään syksyin vesi noussut lattialle (vähän kun Chaplinin elokuvassa 'Olalle vie') mutta Arttuun oli tarttunut keuhkokuume joka kehittyi tuberkkeliksi.

50-luvulla Artturi oli vuosia Meltolan parantolassa ja sai sieltä sitten sotainvalidin paperit saaden sitten jonkinmoista eläkettä.

Siksi hän oli talvet kaupungissa Kalevankadulla telkkaria urakalla katsellen ja kesät Varsasaaressa touhuten monen moista....

Hän siirtyikin kaupunkiin vasta syysmyöhällä marraskuun aikana kun merivedet uhkasivat jäätyä lahdenpohjissa. Hän olikin 'kahdestaan' vahdin kanssa Saaressa syyspimeillä, Vahti pohjoiskärjessä, Artturi etelärannalla.

Talvellakin käytiin mökillä kahvilla kun vain jäät kestivät suksimiehen.

Ja keväällä huhtikuun alun jälkeen oli vaikeaa pitää Arttua pois saaresta.

Viisikymmenluvulla Artturi, - joka usein kävi lastensairaalassa tervehtimässä minua Aili-tädin kanssa - kerran haki minut osastolta ja menimme katsomaan hänen verstastaan Topeliuksenkatu 41:ssä. Se näkyi myös sairaalan ikkunoista, se talo, kermankeltainen jossa oli punaiset suojukset parvekkeiden kaiteissa. Kävelimme pitkiä kellarikäytäviä huoneeseen jonka katonrajassa oli matalat ikkunat joista näkyi ohikävelevien ihmisten sääriä...

Artturi oli hienomekaanikko ammatiltaan ja tuo korjaamon synkkä huone oli täynnä rojua, pieniä työstökoneita ja erilaisia korjattavia vehkeitä.

Kaverinsa Ossin kanssa hän teki siinä kaikenlaisia korjaustöitä, sähkömoottoreiden käämintää mutta terveyden pettäessä siitä oli luovuttava.

Aili-täti kertoi sen olleen hirvittävää aikaa kun Artun tulot loppuivat ja verottaja lähetti mätkyn toisensa jälkeen olettaen kai, että Arttu teki 'pimeänä' töitä vaikka makasikin keuhkotautiparantolassa.

Sitten . . .

Äitini oli myöhemmin kauhuissaan, että olin ollut niinkin paljon tuon tuberkkelisen sedän kanssa Saaressa ja Kalevankadulla ja vaikka ties missä! Ettei vaan se tauti olisi tarttunut!!

Ja Aili-täti oli Stokkalla pakkaamossa vuosikymmeniä.

Ailikin tuli kesäisin kiireesti melkein joka ilta Westendin Linjan appelsiinin keltaisella bussilla rantaan josta Artturi kävi 'moottorilla' hakemassa vaimonsa mökille.

Ja aamulla sitten tietysti takaisin bussille ja töihin.

Tullessani joskus lauantai-iltana Saareen ja laskeuduttuani Westendin bussista oikeassa kohdassa, niin hetken odottamisen jälkeen Twijelpin ja Varsasaaren välisestä salmesta alkoi kuulua etäinen pörinä jota ryydittivät pörinääkin äänekkäämmät valtavat hinkuvat yskänpuuskat: Arttu-setä tulee hakemaan!

Sitten erottui pieni vene kokka pystyssä ja sininen liehuva savu pursuilemassa veneen peräaalloista. Se kiersi usein aivan Twijelpin rantaa myöten (olisiko Artturi 'kiusannut' Twijelpin ukkoa?). Lauantai-ilta oli aina vilkas, Saareen tuli paljonkin työväkeä ja koululaisia, rannan tuntumassa oli melkoinen selvitys, kuka ketäkin mammaa oli

hakemassa. Jotkut perheelliset selvittivät omaa venettä rantakivikosta ja kantoivat kassia, pussia, nyssykkää ja kaljakoppaa veneeseen. Koirat haukahtelivat toisille tutuille piskeille tervehdyksiä. Kotieläimiä sai kyllä tuoda saareen jos ne piti kytkettyinä koko ajan. Jotkut koirat nostettiin sylissä veneeseen toiset loikkasivat reippaina itse mutta jotkut piti häätää tuohon hirveään veneeseensä ja ne uikuttivat pohjalla peloissaan.

Artturi tuli loivassa pitkässä kaassa soutavien lomasta suoraan poikittain laiturin kärkeä kohti. Itse pujottelin venettä sivussa lastaavien ihmisten ja tavaroiden lomasta laiturin kärkeen. Pörinä ei hiljentynyt lainkaan ja jotkut katsoivat syrjäsilmillä mitä pirua ukko aikoo? Komean ohimarssin vai? Mutta kokemuksella meidän ajoitus pelasi. **ELTO** pani parastaan, Arttu ohjasti veneen alle puolen metrin päästä laiturin kärjestä ja juuri ennen kuin vene ohitti laiturin hän siirsi maissiipiun toiseen suupieleen ja vääntäytyi takatuhdolta keskelle venettä, tiukaksi kiristetty **ELTO** piti suunnan ja veneen viilettyessä laiturin nokan alta pudotin kassini Artun syliin ja pudottauduin takatuhdolle ottaen **ELTON** ruoripinnan haltuuni ja loivaa kaarretta symmetrisesti jatkaen kiisimme kohden Varsaaren pohjoisväylää **Elton** pöristellessä tarmokkaasti ja Artturin kököttäessä keskituhdolla kopistellen maissiippiua partaaseen suomattakaan katsetta laiturin ympäristössä tuhahteleviin muihin Saarelaisiin: Vai kuka on venemies?!

Koulun kesälomilla saatoin olla Artun kanssa viikkokausia saaressa. Ne hiljaiset ja rauhalliset kesälomaviikot olivat leppeitä muistoissani.

Hämärässä yössä viimeiseksi kuului tuntikausia kaukaa mereltä hyvin hitaasti siirtyen Melkin suunnalta Miessaarenselän poikki purjealaan kuulamoottorin verkkainen vaimea tuksuttava jumpsutus....

Ja aamun auringon siivöilyssä puiden lehvistön lomitse suoraan sänkyyn Artturi keitteli kahvia maissiippiu hampaissaan. Kupit kilahtelivat niin kutsuvasti, että oli aivan pakko jo herätä...

Toisinaan kävimme Westendin Elannossa kartuttamassa ruokavarastoja ja Artturi osti aina Ilta-Sanomat. Kauppaahan saaressa ei ollut, mantereelle oli aina matka jos joku muu kuin makea vesi loppui.

Mökin takana oli pieni maakellari varjon puolella jossa maidot, voit ja muut pilaantuvat ruokatarpeet saattoi muutaman päivän säilyttää käyttö/syöntikelpoisina..

Kun piti jotain isompaa ostaa, viikonlopuksi tai tuli vieraita saareen, lähdettiin Artturin kanssa moottorilla kauppaan Tapiolaan. Sinne olikin vähän pitempi matka. Sain jo ajaa **ELTOlla** Artturin ohjeiden mukaan. Venekin kulki paremmin kun painava Artturi oli keskituhdolla tai nojasi siihen istuessaan veneen pohjalla lehteä lukien ja pienin silmäyksin piti huolta, että olimme väylällä. Viittaus kämmenellä oli kehotus korjata suunta ja vähän kerrassaan niitä ohjeita tutulla reitillä tuli yhä harvemmin.

Olimme varmaan varsin kummituksen näköisiä Tapiolan torilla; Artturilla kolmen päivän sänki, molemmilla yllä vallan sekavat vaatevarusteet (shortsit, muovitosut ja sedällä ruskea nahkatakki tuulta vastaan, nääs) ja sitten ruskeat kassit kummassakin kädessä. Ja bensaakin ostettiin Westendin Shelliltä siinä lahden pohjassa josta Westendin puistotie kääntyy Jorvaksen tieltä. Ja asemamikolle sanottiin: 10 l kanisteri täyteen 10%:sta! Kiitos!

Oy Veikkauslaitos Ab
Helsinki 9
Helsingfors 9
Puh. 45 81 22 Tel.
Tätä klerosta koskevien
profesien on oltava yhtäin
pääkontorissa viimeistään
1. 3.-67 klo 14.
Profesier mot denna om-
gången blir ha anlänt till be-
spels-huvudkontor senast
den 1. 3.-67 kl. 14.

14 maun-
veikkauk-
s

10. 1. -67

Blackpool - Burnley
Leeds - Stoke
Leicester - Arsenal
Manchester - Nottingham
Newcastle - Ipswich
Preston - Oxford
Sheff. U. - Sheffield Y.
W. Brom. - Wolverhampt.
Crystal P. - Huddersfield
Norwich - Rotherham
Preston - Northampton

H:ki 034 Rättö raden och
vinstandelarna H:fois 035

Palautusaika päättyy keskiviikkona
Inlämningstiden utgår onsdagen den 8. 2. 67

Järjestelmäveikkosten
voitehterojen lukumäärät: Merkinen 1 2 tiloitto voidaan
käyttää yhdistelmä- 1 x tai x 2.
1 st. f. tecken 1 2 kan kombina-
tionerna 1 x eller x 2 användas

3958266

Stadantalet i systemtips:

2 ser. kol. 40	3 ser. kol. 40	4 ser. kol. 80	6 ser. kol. 1,20	8 ser. kol. 1,40	9 ser. kol. 1,80	12 ser. kol. 3,40	16 ser. kol. 5,20	18 ser. kol. 5,40
24 ser. kol. 4,40	27 ser. kol. 5,40	32 ser. kol. 6,40	36 ser. kol. 7,20	48 ser. kol. 9,60	54 ser. kol. 10,80	64 ser. kol. 12,80	72 ser. kol. 14,40	81 ser. kol. 16,20
96 ser. kol. 19,20	108 ser. kol. 21,60	128 ser. kol. 25,60	144 ser. kol. 28,80	192 ser. kol. 38,40	216 ser. kol. 43,20	256 ser. kol. 51,20	288 ser. kol. 57,60	324 ser. kol. 64,80
288 ser. kol. 57,60	324 ser. kol. 64,80	384 ser. kol. 76,80	432 ser. kol. 86,40	486 ser. kol. 97,20	512 ser. kol. 102,40	576 ser. kol. 115,20	648 ser. kol. 129,60	729 ser. kol. 145,80

Tämä osa juurikaan ei ole...
Denne del blir hos tipparen!

Käyttäkää kuulokarkikynää, ei kuitenkaan punaväristä!
Använd kulspetspenna, men icke röd sådan!

Varsasaaren korkeimmalla kohdalla on kalliokaivo joka vihdoin päästi Saarelaiset pahimmasta vesipulasta. Sehän oli aina saariyhdyksunnan huolenaihe kaiken kesää. Painanteihin kaivetut kaivot 'uupuivat' juuri pahimmoilleen kun kaikilla oli heinäkuussa loma.. Mutta kalliokaivolle oli yli puolet saaren mittaa matkaa meiltä eteläkärjestä. Siinä oli vettä kantaminen.

Niin pienissä mökeissä ei tietysti ollut kuin hätävarapotta lapsille. Käymälöitä oli saassa muutamia, pääasiassa itärannalla. Meiltäkin oli hyvän matkaa lähimpään. Niissä käytettiin jotain imelältä löyhkäävää desinfiointiainetta

Rannoilla asuvat kaivoivat kastelukaivoja vähän rantaviivasta ylemmäs ja hiekan olisi tullut suodattaa niihin tihkuvasta vedestä pahin merisuola pois mutta se oli aina vähän niin ja näin. Kukkaset eivät oikein sitä vettä tahtoneet kestää.

Niiden kukkien suhteen tehtiin Saarelaisten parissa hirveä määrä työtä. Kaikkihan piti oikeastaan tuoda kaupungista. Taimet, siemenet, sipulit. Multa oli raskain kantaa kasseissa. Ja vesikin oli kortilla ja sitä joutui kantamaan kaukaa kalliokaivolta saaren melkein toisesta päästä.

Siitä huolimatta Aili pääsi hyvin tuloksiin sillä eräs rouva sanoi vuosia jälkeenpäin, että hän aina kiersi vessoille etelärannan kautta, että olisi saanut ihailia mitä Mühlbergien mökin edustalla taas kukkii.

JUHANNUS

Perinteisesti oli juhannusta juhlittu kesän tärkeimpänä. Saaren säännöt sanoivat, että kaikki vuosikorjaukset tulisi hoitaa ennen kesäkuun 15 päivää joten jäterojua keräytyi alkukaudesta kunnioitettavia määriä ja kaikki vähänkään palava kannettiin kokolle joka tuli siis ison hiekkarannan pohjoispäässä olevalle kalliolle.

Sätiedotusta ja kulvaroitusta kuunneltiin tarkoin ja veikkailtiin saattaisiko tänä vuonna kokko jäädä polttamatta.

Harvoin näin kävi vaikka saari muuten oli kesäisin kovin kuiva. Puolilta päivin varustauduttiin parhaimpiinsa. Iltasella keräännuttiin kokon sytyttäjäisiin ja haltioituneena seurattiin seremonioita tulen tarttuessa kokkoon ja sitten pelimannit virittelivät banjonsa sekä haitarin.

Tanssit alkoivat ja hämärtyvässä illassa alkoi olla horjuvia tanssiinkutsujia yhä enemmän... Hiekka pölysi ja männynkävyt saivat jaloissa kyytiä jenkän vaihtuessa polkaksi ja tangon valssiksi. Pimeimpään aikaan ammuttiin jokunen rakettikin hämyiselle taivaalle ja hiljalleen ryhmäkunnat kiertelivät tuttujensa luota omiin mökkeihinsä.

Sitten sattui, että myytävänä oli isompi perämoottori ja Arttu alkoi halajamaan tuota 'kovempaa' laitetta. Aili vastusteli aikansa mutta tuttavun kauppaa sen sai edullisesti ja siinä ruotsalaisessa Crescent'ssa oli sitä paitsi paljon hiljaisempi ääni. Ja Arttu sai ostaa sen sitten (Ailihan maksoi tietysti kauppasumman). Jälleen 'tapasin' tuon kulmikaskoppaisen perämoottorin - mistäs muualta kuin Kalevankadulta: keittiön tiskipöydältä sen tuhannen mutterina ja kappaleena. Nääs, vähän huolletaan ennen kesää! oli selitys.

Crescent olikin käytössä sitten Artun poismenoon asti, mutta se ELTO:n kaasutin oli sittenkin monta vuotta siellä Saaren mökin takaseinällä olevassa

tavarakaapissa, jos vaikka sattuisi tarvitsemaan...

Hevosenkengän muotoinen saari Varsasaaren itäpuolella on Twihjelp. Siellä isännöi aikanaan joku saaren omistaja joka ei suvainnut ketään laskemaan jalkaansa saarelleen. Hän kuulemma kierteli saartaan pyssy kädessä ja huusi uhkauksia varomattomille veneilijöille hätistäen niitä jo rannan läheisyydestä ulommas.

Vasta useampi vuosi 'jokamiehen oikeutta' saattoi sallia veneilijöiden pääsemisen puoliaution saaren kalliolle auringonpallvontaan – ehkä isännän tullessa myös liian vanhaksi 'rettelöidäkseen' tunkeilijoita vastaan.

En käsittänyt keväällä -73, että Arttu oli huonossa kunnossa. Aili ja Arttu lähtivät ennen juhannusta -73 Riminille lomamatkalle. Me saimme mennä saareen tyttöystäväni kanssa juhannukseksi ja Aili ja Arttu tulisivat sitten saareen kun lentokone olisi laskeutunut Seutulaan ja päästy kodin kautta Saareen silloin juhannussunnuntaina. Juhannus meni mukavasti. Laitoimme paikat siisteiksi ja odottelimme Ailia ja Arttua tulemaan. Kyllähän he perinteisinä saarelaisina pääsisivät ylitse vaikka vene oli jo meidän käytössämme.

Aika kului ja juteltiin naapurin rouvan sekä Sarvalan Nikun kanssa. Ja odoteltiin.

Olin jo alitajunnassa odotellen kuvitellut kuinka Artun hinkuva kestoyskä kuuluisi jo kaukaa saaren laelta; sitten risukot ja puskat polulla rapisevat ja Artturi tervehtii tyypillisesti kailottavan laulavalla nuotilla
"..jaaahha! Tällä sitä ollaaaaaan...."

Mutta sitä odottelen vieläkin...

Ailia ja Artturia ei kuulunut. Se tati siitä viereisestä sinisestä mökistä alkoi olla todella huolestunut; "..jos niille on tapahtunut jotakin?" Minä olin lapsellisen naiivi ja yritin reippaasti selittää lentokonevuoroista, odotuskierrroksesta ja muista viivästyksistä. Niku kallistui tädin kannalle ja Rauhakin oli vaisu. Selitykseni kuivuivat illan myötä ja menimme levolle pelokkain odotuksin.

Seuraavana päivänä sitten saimme kuulla, että Artturi oli yöllä kuollut Riminiläisessä sairaalassa. Hän oli saanut kohtauksen koneeseen noustessaan, henkilökunta oli kantanut hänet lentokoneen keskikäytävälle mutta lentokapteeni ei ollut uskaltanut lähteä lennolle.

Oli tilattu ambulanssi ja viety tajuton Arttu sairaalaan ja Aili luonnollisesti meni mukana istuen illan ja koko yön miehensä vieressä ja aamulla lääkäri totesi Artun kuolleen. Diagnoosiksi oli merkitty keuhkoembolia, keuhkoveritulppa.

Ailin piinaviikko oli alkanut ja vasta seuraavalla viikolla saatiin asiat järjestettyä matkatoimiston ja vakuutusyhtiön kanssa ja hän kera Artun sinkkiarkussa olleen tomumajan kera pääsivät kotimaahan.

Itse en oikeastaan tajunnut, että niinä päivinä koko siihenastinen maailmani jollain tavoilla muuttui. Siihen mennessä olin kai ollut ja elänyt kuin kuolema ei olisi minua mitenkään liikuttanut. Vaikka olin Lastenkliniikalla nähnyt useammankin ruumisauton peruuttavan matalan kellarisiiiven eteen ja surevan perheen kesken oli kannettu hyvin pieni valkea arkku tarpeettoman suurelta tuntuvaan mustaan autoon.

En erityisemmin surrut varsinaisesti, siten kuin sureminen yleensä ymmärretään, mutta se sai minut ajattelemaan.

Siiri-äidin kanssa osallistuimme Artun hautajaisiin mutta Siirin kannalta se oli tärkeää, että oli kunnolla puettu, siisti ja käyttäytyä kuten tuollaisessa tilanteessa piti käyttäytyä. Minun 'mokani' oli mennä toiselle puolelle hautaa kun Siiri jäi toiselle puolelle (!).

Arthur Alexander Mühlberg 1914 - 1973 Rimini ITALIA
Seppo Leppänen, Inkeri Leppänen, Siiri Ekström, Kerttu Ackman, Aili Mühlberg
Eino "Tomi" Tommola, Aito Leppänen, Ernst Ekström
Hietalahden hautausmaa 9B HELSINKI

Aili-täti oli tietysti murheen murtama, mutta hänen sopeutumisensa ilmeisesti alkoi jo surujuhlatalosta. Hän on todella vahva joustavassa herkkyydessään, jota ei voi sanoa heikkoudeksi.

Varsasaassa kävimme sitten sekä kahdestaan Rauhan kanssa, että monasti Ailikin oli mukana. Joskin hän kävi vain päivisin, että saimme olla yöt kahdestaan ja rauhassa. Aili oli tuolloin muistaakseni vielä töissä Stockman'illa vaikka heillä alkoi olla vaikeuksia sijoittaa vanhenevaa rouvaa.

Pakkaamosta Akateemisen pakkaamoon siirtynyt tätini oli hyvin nolo joutuessaan ennen eläkkeelle siirtymistään muutamaksi vuodeksi miesten vessan 'kasööriksi'.

Ja mökin takakomero...

Mökin takana oli ulkokaappi jossa oli valtavassa sekasotkussa kaikkea mahdollista jota mökkeilyssä kuviteltiin tarvitsevan, työkaluista tarveaineisiin, kattiloita, halsteri kuivuneine silakanruotoineen, suteja, kuivia lakkapönttöjä, narua, sahanteriä, lommoisia peltivateja, muovipurkkeja, nestekaasuletkaa; uutta ja vanhentunutta. Sotkuihin kuivunut kalaverkko. Paloöljyä, Grillaushaarukat, valopetrolia, nauvoja, ruosteisia kahvipurkkeja (GEVALIA KVALITETSKAFFE), verkonkohoja, niittipihdit eikä yhtään niittiä, kirveenteriä, teak-puupalikoita, ikivanha homeinen savukekartonki, ELTO:n varakaasutin ja CHAMPION-sytytystulppia, tyhjä marmeladirasia, ruosteinen pistosaha ja sekalaisia vanhoja lehtiä, Hymystä Eevaan, Jallusta Me ja Maailmaan... Sekä puhkilietut repaleet Playboy'n 1968 numerosta . .

Artun ostaman kunnan kuusipuisen veneen Aili myi siskolleen Lahteen ja osti tilalle Stockman'ilta kamalan tummansiniseen lasikuitujollaan 'kun siinä on niin turvallisen korkeat reunat'. Joo. Se kananmunankuoren puolikas oli tolkuttoman kiihkerä, surkea soudettava, ja lasikuitupinnaltaan arka kuin Dresdenin posliini. Jouduttiinhan sitä vetämään sekä Westendissä, että Varsasaassa rantaan pahimpaan kivikkoon!

Oli Aili se kanssa hankaluuksissa. Soutaminen ei ollut koskaan hänen parhaita puoliaan. Sen puuveneen kanssa sentään jotenkin pysyi suunnassa, mutta tämä jolla oli aivan hysteerinen kieppuessaan kokoneissakin käsissä melkein jokaisen tuulenpuuskan ja aallonharjan sekä aironvedon mukaan. Aili parka. Kävimme kyllä Rauhan kanssa Varsasaassa useastikin 70-luvun lopun kesinä ja alun 80-lukuakin.

Olipa Rauhan siskonmies tyttärineen; Pekka ja Minna kerran käymässä 'kylässä'. Pekkahan on aina ollut innokas meloja kuuluen Helsingin Merimeloihin. Ja kai Paulikin, Rauhan nuorempi veli kävi kai ainakin kerran Varsasaassa.

Aili tietysti kävi harvakseltaan mökillään Saassa. Mutta hyvin ajattelevainen kun oli niin mielti: että saavat 'nuoret' nyt olla siellä rauhassa.

Kävimmekin Ailia hakemassa ja saattamassa Westendistä tummansinisellä jollalla mutta 80-luvulle käännyttäessä käyntimme harvenivat Juornaaseen muuton vuoksi.

Sitten jossain vaiheessa 80-puolivälin jälkeen Aili kertoi myyneensä mökin Tapiolle, miehensä siskon pojalle.

Emme ole sen jälkeen käyneet saassa vaikka ei se liene Tapiion kannalta mahdotonta, mutta ehkä aikaa on kulunut liaksi ja halunnen säilyttää muistikuvani Artun jälkeiseltä ajalta ja siitä kun meillä oli kivaa siellä Rauhan kanssa.

Kissaherramme Pepè [Sipakan Pio Pepito] oli parikin kertaa mukana Saarella.

Hän oli uskomattoman kiltti herraskissa. Sopeutui minne vain. Lahdessa käydessämme hän halusi kissakorista katsomaan maisemia ja matkusti olkapäälläni aivan rauhallisesti linja-autoaseman hälinässä.

Että Varsasaari ei ollut ongelma. Siellä sääntöjen mukaisesti sievässä punaisessa mokkahihnassa tapsutteli polkuja; hiekkarantaa Isoa ja eteläistä PikkuHiekkaranta mökin luona viihtyen rauhallisen uteliaasti tutkien paikkoja ollen mökissä tietysti vapaana kunhan ulko-ovi oli suljettu.

Aili kertoi Tapion muuttaneen mökin **Nro 218** sisustusta purkamalla kuistin väliseinän sisältä ja saaneensa 'lisää tilaa' mökkiin. Se on jälleen yksi huone niin kuin ennen kuistia.

Tuleekohan siihen myöhemmin kuistin laajennus oven eteen? Ilman mitään kattoa tietysti...

Kun ryhdyin sitten harrastamaan LA:ta 80-luvun puoliväliä ennen niin mielikseni siinä sivussa kehittelin erilaisia kutsuja erilaisille henkilöille.

Arttu olisi aivan varmasti innostunut LA-toiminnasta ja olisimme yhteistoimin virittäneet papalle aseman sekä Saareen, että Kalevankadulle.

Varsinkin Saaressa siinä olisi ollut tietty kiehtova vaikeuskerroin sähkösaannin varmistamiseksi josta Artturi olisi nauttinut kehittäessään vaihtoehtoisia virtalähteitä.

Ja kuvittelin valmiiksi kutsunkin hänelle ja olen melkein varma, että hän olisi pitänyt sekä Varsasaaren aseman kutsusta "**SAARIARTTU**" että kaupunkiasemakutsusta "**TALVIARTTU**"...

Ja eihän Radioamatööri toimintakaan olisi poisuljettu jos vain....

KAUAN JÄLKEEN

Koska Varsaari oli lapsuuteni ja nuoruuteni kasvun aikaa, sitä mietin silloin tällöin elämäni myöhempinä päivinä.

Kun olin Renovan työllistymiskurssilla 1996 Helsingissä niin sieltä oli lyhyempi matka – helmikuusta huolimatta:-} Westendiin josta etsin parkkipaikkaa autolleni. Olin ottanut kameran (OLYMPUS OM-2 Zuiko f=50 mm kinokamerani) mukaan oppilastoverien pyynnöstä - muistokuvia kurssilta konttorityökurssiltamme.

Oli vain "konttorikengät" jaloissani ja mietteläästi katselin jäiden yli onnistuisinko..?

Muitakin oli jäällä. Joten askelsin vinottain salmen yli jotakuinkin pohjoiskärjen ja päälaiturin välistä ylös lumisaarelle. Lunta ei ollut kovin kaikin paikoin mutta joissain notkelmissa melkein polveen saakka. Sulat kastuivat. Kengät vetistyivät.

Mutta kuljin Saaren harjanteen päällä suuntaisesti etelään ohi kalliokaivon paikan: parin sentin tynkä ja laippa putken päässä. Mökkein lomitse välillä kahlaten päätyen eteläharjanteen luota laskeutuen rantaan.

Se oli surullinen näky. Mökit olivat mutta missä kunnossa. Sarvalan Nr.219 oli siedettävä mutta Artun 218 suorastaan irvokkaan oloinen muovimaalin (!) hilseillessä surkeuden kukkasena. Onneksi Aili ja Arttu eivät sitä ole enää näkemässä.

Ja oven postiluukussa (!) Honkaniemi.

Varsaari 1999 maaliskuu

44 v 3 kk. myöhemmin kuin VS:45

NS – Nikanor Sarvalan mökki 219

Google

Onko tuossa satelliittikuvasta erotettavissa juuri ja juuri mökki nro.218 ?

Kiittäen lukijoitani, katsoja pitkämielisyydestä katsoa kuvastoa nuoruudestani. Eda